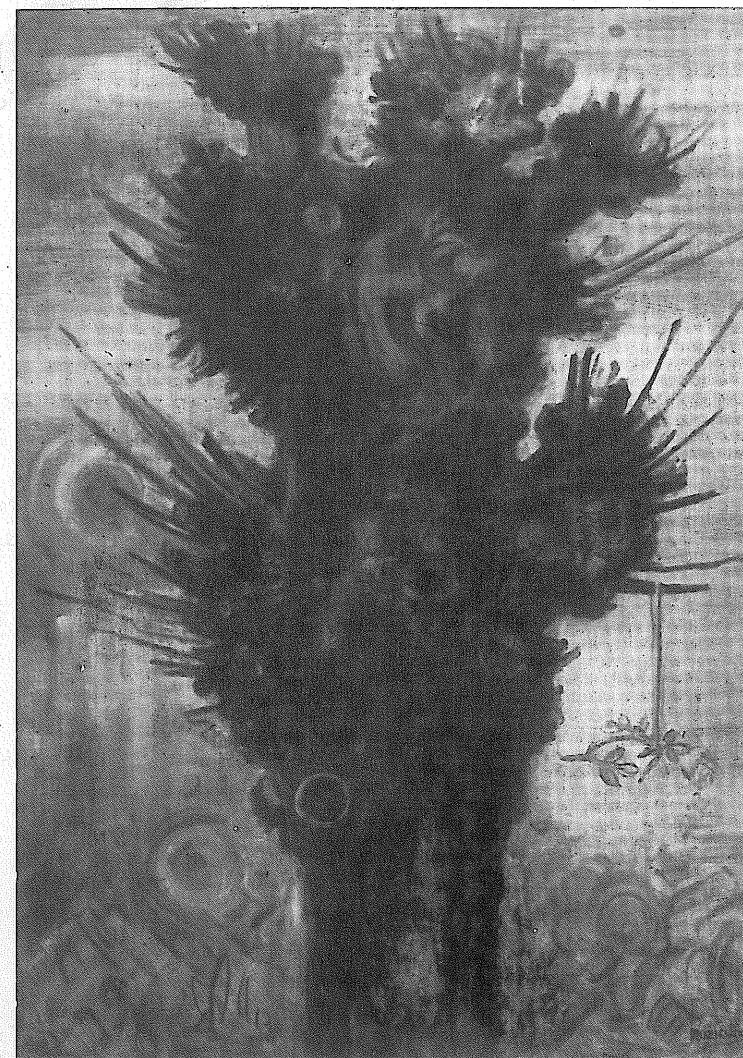

RUZICSKAY

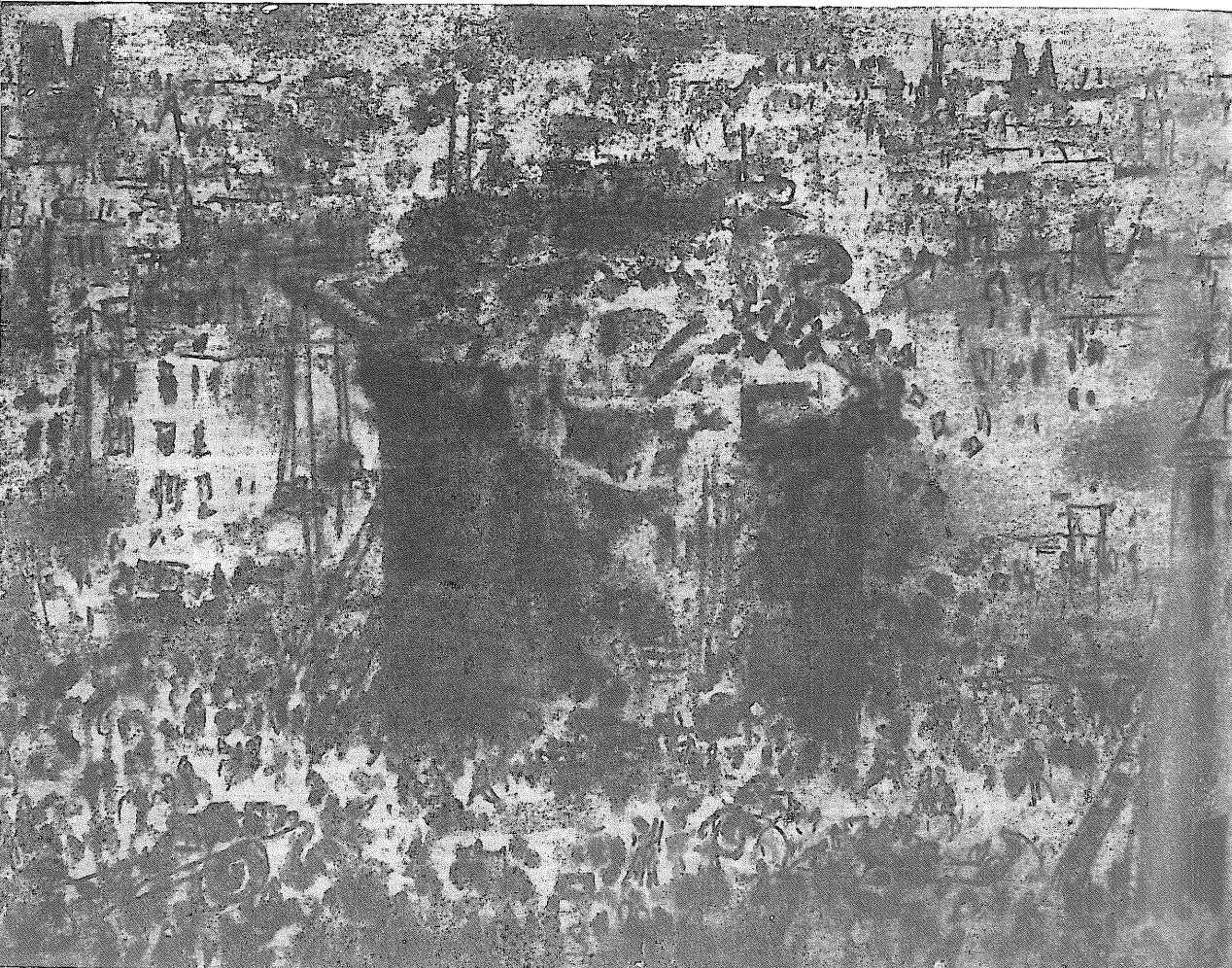

RUZICKSKAY GYÖRGY
FESTŐMŰVÉS
ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

RUZICKSKAY GYÖRGY

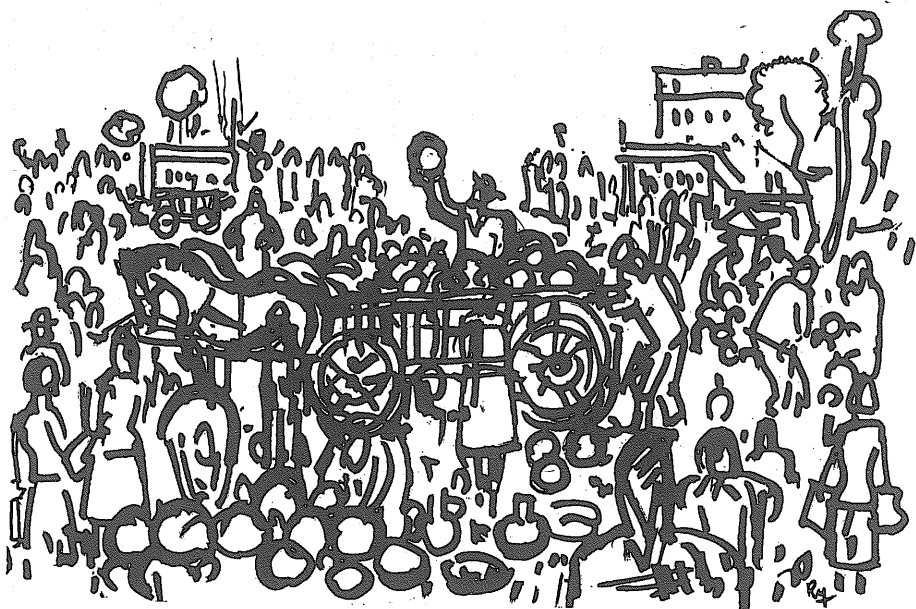
Bastille lerombolása

Húsz évvel ezelőtt könyvet írtam róla.

Most jóval nehezebb feladat vár rám: bemutatni őt néhány oldalon, szűkebb keretben, mégis azzal az igénnyel, hogy e keretbe a teljes kép beférjen. Bemutatni hát a gondolkodót, – hiszen Ruzicskay György nemcsak festő, hanem a maga cselekvő módján filozófus is – a gondolkodót, akit az Akadémia első ceruzavázlataitól föl-föl az európai siker csúcsáig, mindig szenvedélyesen foglalkoztatott az Ember, az emberek közötti kapcsolat, a békésen fejlődő-gazdagodó világ, s a világot besugárzó humánus ezer problémája. Tehát e szűk keretbe kell behelyeznem a költőt, aki nemcsak az ön a jogon tart igényt a poeta doctus címére, rangjára, mert néhány képregényének szövege, feszült meséje az ő tolla alól került ki, hanem azért is, mert Ruzicskay György, a festő bármilyen objektíven idézze a körülötte vibráló, örvénylő élet vízióját, e tudós objektivitást mindig feloldja a költő szemlélete, aki a békési földet-flórát nemcsak azért festi, hogy színpompáját idézze, hanem hogy belelássá és láttassa is az örökkön újuló élet és termékenység nagyszerű szimbólumát. Ruzicskay György keze alatt az emberi test – ismétlem: mert költő szólal – az emberi test nemcsak izmok játéka, nemcsak képírássá nemesült anatómia, hanem csodálatos, felmagasodó jelkép is: íme az ember, a Homo Sapiens (bizvást hozzátehetjük: a Homo Ludens), aki a maga erejével sziklákat mozdít, folyamatokat terel el útjából, a villamosság szikráit pattantja ki, az ős-elemt bontja atomjaira, íme az ember: aki vérben, vasban, rettenetes küzdelmek során, de mégiscsak megteremti azt a világot, ami kiérdemli e nagy szót: igen, ez már az Ember világa!

És mi mindennek kellene még helyet kapnia e szorongatóan szűk keretben! Ruzicskay György a lionardeszk emberek fajtájából való. Az örök kísérletező. Kezdi a szigorú müncheni iskola klasszikus stílus-parancsaival, majd itáliai kóborlásai során idegeiben, majd azt mondom: önön véreben éli át azt a lázat, mely Michelangelot kergette, hogy végül is egyetlen művészi spektrumban, a Sixtina padmalyán gyűjtse össze az ember örök drámáját. Ruzicskay György éveket tölt Holian-

diában. Megittasulva a flamandok és a németalföldiek nagy-szerű művészetétől, magáévá téve azt a különös fényugarat, mely élővé teszi Rembrandtot és Frans Halst, Hobbemát és Ruysdaelt, örökéletűvé, mert a képsíkon túl a dolgok lényege, lelke, legbensőbb mondanivalója él tovább. Aztán Ruzicskay megismerkedik a modern Európa vivódó, vajúdó, utat kereső – és gyakran utat tévesztő – művészetével. Mivel mindig a maga útján jár, nem tekintgetve jobbra-balra, hogy vajjon mit tesz és hogyan vélekedik a „szomszéd”, mivel nyílegyenesen és rendkívüli határozottsággal halad, eljut a maga egyéni stílusához, amelynek lényege az expresszió, a kifejezés. Európa lehangosabb művészeti centrumaiban sokat beszélnek a l'art pour l'art-ról, ő pillanatilag sem hódol be ennek a jelszónak, mert kezdettől fogva tudja, hogy a művészet halálra ítélt jelenség, ha csak önmagát tekintő, önmagában gyönyörködő narcisztikus játék. Ő, igenis beszélni akar az emberekhez, kifejezni valamit. Egy gondolatot, amit megszövegezni nagyon nehéz, s képpé, grafikává avatni még nehezebb. Ruzicskay György expresszív, megragadó kifejező erejű művészete mondja el, hogy művészetének anyagát, mondanivalóját, légkörét, harmóniáját nem egyszer merész disszonanciáit (itt cseng össze művészete a másik nagy magyarral: Bartók Bélával) a vajúdó kor eszményeiből és csalódásaiból meríti. Mert ez a művész soha nincs egyedül. Ugy érzi mindig – körötte ott állnak mindazok, akikért szót kell emelnie: a szegények, kisémmizettek, megszorítottak... mindazok, akik előtt elérhetetlen kincsként ragyog a kenyér, a lábbeli, amelynek ép talpa van, az iskola, mely befogadja fiaikat, s az ország, mely nemcsak az erőseknek és hatalmasoknak, hanem a kisémmizett kisémbereknek is oltalmazó fészket nyújt.

Ez a cselekvő művészet az egyetemes humánus nyelven beszél, de ha jól odafigyelünk, hangjában van valami félreérthetetlen helyi akcentus is. A háborúskodó művész rem akárhonnan jött. Félreérthetetlenül a békési viharsarokból, ahonnan annyi lázadó lélek indult el és ahol a föld évszázada, vagy tán évezrede parázslék a szegény ember talpa alatt, hogy ne találjon nyugovóra, hogy sohse pihenessen, hogy e paraszti talpak mindig nyugtalanul keressék azt a hűvös, hívogató szigetet, amelyen béke van, rend és igazság. Hogy ismeri Ruzicskay György szülőföldje népét! Ezek az arcok adják egy életen át a festett, rajzolt fők tipológiáját. Ezekon az izmokon tanulmányozta először a maga különös anatómiáját, amely végül is több lesz, mint tudós pontossággal megfigyelt testelemzés: Ruzicskay György anatómiája az emberi test, a legyűrhetetlen akarat, a dolgos és végül is győzedelmes emberség „optimista drámája”. Ez a békési föld – embereivel, s az ember néma szövetségeseivel, a szelíd igavonókkal, a Tessedik ültette fákkal, szelíden vitorlázó felhőivel, megbúvó tanya-házaival és végtelenbe vesző országútjaival egyetemben, a békési föld művészetének legmélyebb forrása. Nehogy ez a gondolatmenet tévútra vezessen bennünket. Ruzicskay tematikája nem tapad a hazai röghöz. A gyökérzet a békési humuszba kapaszkodik – e művészet sudara és lombjai azonban teljes szabadsággal bontakoznak ki, terjeszkednek szerteszét és keresik a fölemelkedést a végtelen felé. Művészetének anyagához szervesen hozzátartoznak az európai élményben fogant „képregények”: az **Egyiptomi legenda**, amelyet még diákképpel alkotott, s amelyben mégis benne van

már az eljövendő mester alapgondolata: a szerelem testi és lelki izzásával feloldhatja a félelmes akadályt, az emberek közé ékelődő űrt, a csillagévekkel mérhető távolságot is. Ez a gondolat bontakozik ki, de már végleges formában a: **Sze-relemkereső** című rajzregényben: itt már az emberiség alap-problémájává nő a szorongató kérdés: magány, vagy az emberekkel való egyesülés, rideg önzés, vagy embert emberhez, népet népekhez csatoló szeretet. Ez időtájt még senki sem beszél Európában elidegenedésről, elembertelenedésről és egzisztenciáról (a szó filozófiai, Sartre-i értelmezésében). Ő a húszas években megsejti már, s egész sorozatát teremti meg a rajzoknak, hogy ne csak megértesse, hanem meg is éreztesse az emberre leselkedő veszedelmet. Itt kell leszögeznünk azt is, hogy ez a rajzregény egyben a modern európai törekvések teljes foglalata: kubizmus és futurizmus, expresszionizmus és merész kísérlet a szuprematizmus eszközeivel, szürrealis megoldások, s végül a teljes felbontás: absztrakció.

A Világosság felé című grafikai sorozat (eredetijét a múzeum őrzi), egy kiáltvány erejével szól az emberiséghez: a béke s az emberi igazság jegyében. A rajzregény gondolata mindmáig foglalkoztatja őt: a száz lapból álló „Képzeletbeli utazások” a világtörténelmen keresztül röpitik végig az embert: Attila udvara és Beethoven baráti köre, az Akropolisz és Tamerlán tábora, a márványban vajúdó Mózes-szobor és a jövő képe pereg le előttünk: utazás és táborozás a Holdban. A filozófiai mondanivalón túl, mely szerint az ember ezernyi maszkja és kosztümje ellenére, mégiscsak emberiségével hódít és nem külsőségével, e filozófián túl megcsillan valami ritka érc is: a humor aranytelérje.

Festői munkája is ilyen sokrétű. Persze, újra és újra a szarvasi táj. Aztán a művész végigszáguld Európán és egyre másra születnek a csodálatos városképek: Párizs és Firenze, Miláno és a holland tengerpart, amit az óceán rohamoz.

Városképek. De sohasem házak, viaduktok, autósztrádák és emlékművek objektív tükrözése. Ezek a városképek véleményt, bírálatot, lelkesedést, szorongást, rokonszenvet – és haragot visszhangoznak.

Persze, mindenütt homloktérben a békési, szarvasi emberek. De megteremti azt a monumentális emberábrázolást is (Géprabszolgák), amely egy új freskó-stílus kiindulópontja lehetne. Nemcsak a méretek óriásiak, nemcsak a szándék szárnyaló, hanem a megvalósítás is: a freskó-tanulmányok az évszázad nevében szólnak hozzánk.

Külön fejezet illetné olaj-tanulmányait (bízást mondhatjuk, így a lionardeszk ember örökkön buzgó laboratóriumi kísérleteit), amelyek ezerféle változatban mutatják be a fényt, a tömeget, a foltot, a kalligrafikusan hajlékony vonal kimeríthetetlen lehetőségét, s ami ennél fontosabb: egy vizsgálódó szempár művészi és filozófikus erejét. Úgy látja az életet, ahogy az valóban örvénylik előttünk: mozgásban, erjedésben, fejlődésben – tökéletesülésében!

Az utolsó esztendőkből ismét meglepetéssel szolgált: életre-hívta a biofestészetet. Anyaga – maga a természet. Fűvek, virágok, levelek és ezek hallatlanul invenciózus collage-sűrítése adja a képet, olyan frissen, mintha magával az élő természettel találkoznánk. A „bio” érdeklődést keltett itthon (és meglepetést), de visszhangot keltett külföldön is és újabb sikereket hozott a művészeknek.

Gál György Sándor

AZ UTÓBBI ÉVEK HAZAI ÉS KÜLFÖLDI KIÁLLÍTÁSAI, EREDMÉNYEI:

1954-ben „Utazás a világtörténelemben” lapból álló sorozatát rajzolja meg. Erről ír J. J. Leveque párizsi kiállításán: „Ruzicskay egy magyar művész, akinek megvan a vizionális ereje és látása. Még a párizsi látképei is irreálisak és fantasztikusak, áthatva sajátos fényektől. Követni kell őt meglátásaiban a „Képzeletbeli utazások” során, ahol az ember eljut Aretino Velencéjébe, Rembrant Amsterdamjába, XIV. Lajos Versailles-jába és Perikles Athénjába. A rajzok, amelyekben hihetetlen finomsággal a legkisebb részletre is kiterjed, de mégis az egésznek egy mélységes egységet tud adni.” (1967)

1957-ben újra Párizsba megy és ez életének nagy és eredményes korszakává lesz. Sok és lelkes elismerést talál. Már az első hónapban a Salon d'Automne-ban állít ki, Cannes-ban nemzetközi kiállításon „Grand Finaliste” lesz. 1958-ban meghívásra a „Mai nagyok” kiállításon szerepel sikerrel, a Musée d'Art Moderne-ben. Párizsi tájaiban új hangot szóltat meg, egyalakos és történelmi kompozícióit a francia kritika rendkívül egyéninek találja, s műveit I. Grand Prix International-lal jutalmazták. André Salmon, a nagy francia költő és kritikus századunk legjobbjai közé sorolja.

(“Cet artiste est l'un des meilleurs de notre époque”).

1966-ban Budapesten az Ernst Múzeumban gyűjteményes kiállításon mutatja be eddigi munkásságát és a Szarvason inspirálódott „biofestészetét”.

1967-ben Párizsban, a Galerie Saxe-ban önálló kiállítása nyílt a francia közönség és a sajtó nagy érdeklődése mellett, a sajtó külön kihangsúlyozta a festő „biofestészetének szándékát”. Lucien Corosi, Párizsban, így ír: „Ez a páratlan rajzoló, a pasztel virtuóza, kitalálta az utóbbi években egy új festészeti irányt a „biofestészet”, a biokémia, a biofizika szellemében. Ez a szándék az absztrakt és a figuratív között áll. Tanulmányai, hogy csak ezeket, a természet egy részének dekompozícióit a színek által, – említsük, egy új távlatot nyitnak, amelyet a művészet biztosan nem hagy kiaknázatlanul.”

RUZICKAY

Ambrus Tibor verse

A föld fia vagy: Baál homloka boltoz
tűnődve látó két szemed fölött, –
agyaggöröngy, mit szellem korongoz
és vízzel, tűzzel művé ötvözött.

Itt bika-lábon állsz, sas-karmokon.
Tiéd minden, amit csak megragadhatsz.
Állat, növény, – veled ez mind rokon
s mint Baál nemzesz velök fiat magadnak.

De ők, a fák – fenyő, bükk, tölgy, platán –
az igazi rokonság: ők talán,
mert rég tiéd természete a fának,

(gyökérmélyben, tápláló kuszaság,
és fönt: tisztán lélegző lombos ág) –:
a mélyből élsz s magasból hinted árnyad.

Budapest, 1963.

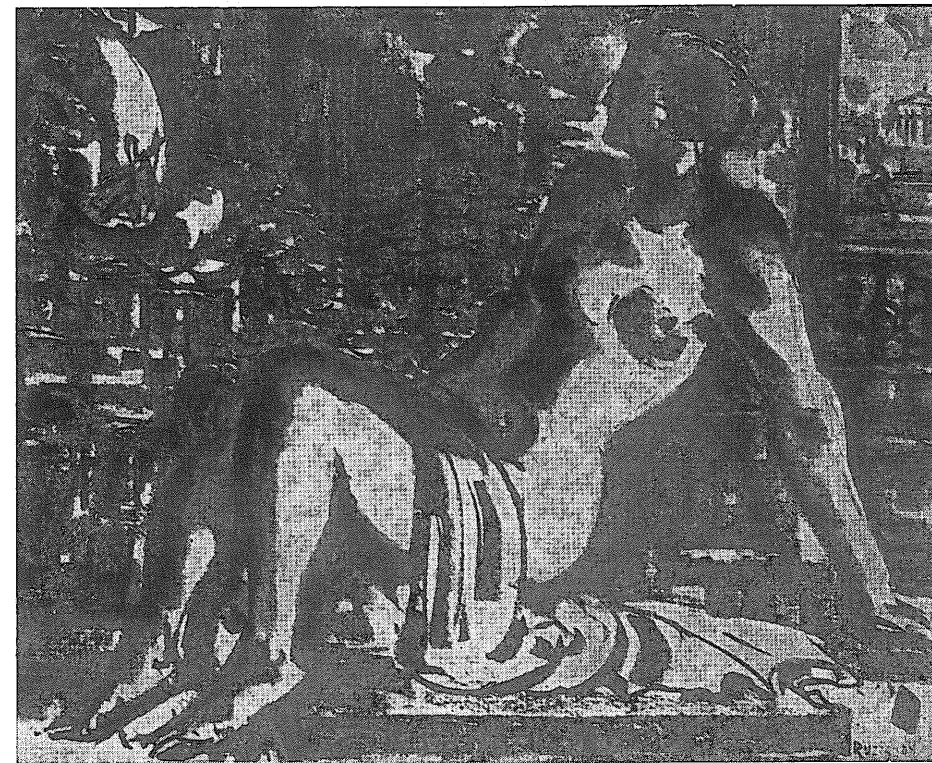
Éjszaka

MEGJELENT MŰVEK:

- 1935. „Szerelemkereső” c. album, 108 lithographia
- 1936. „Világosság felé” c. album, 27 rajz
- 1937. „Liszt Ferenc” mappa, 8 lithographia
- 1948. Gál György Sándor biographiája „Ruzickay György”
művészete 136 reprodukcióval.

RAJZSOROZATOK:

- Ámon Hertvebecht, 70 darab rajz
- Utazások a történelemben, 100 rajz
- Panaszok, 20 db színes kréta
- Teremtő kezek, 10 db pasztell
- Tessedik Sámuel élete, 60 db rajz
- Szarvas Történelem, 120 db kompozíció

Várakozás

KIÁLLÍTÁSOK

Nagyváros

- 1927. Nemzeti Szalon, Budapest
- 1927. Kiállítás Nagyváradon
- 1932. Ernst Múzeum, Budapest
- 1934. Kiállítás, Temesvár
- 1934. Kiállítás, Bucuresti
- 1939. Kiállítás, Amsterdam és Utrecht
- 1942. Benczur Társaság I. díja, Múcsarnok, Budapest
- 1943. Műbarát, Budapest
- 1947. „Munka Himnusza” címmel, Budapest
- 1954. Derkovits-terem, Budapest
- 1957. 9 művel vesz részt a Salon d'Automne kiállításon, Párizs
- 1958. „Les Grands et les Jeunes d'Aujourd'hui” kiállításon a
- 1959. Nemzetközi illusztrációs pályázaton Edinburghban
- 1959. Díjnyertes képek kiállítása New York és Glasgow
- 1959. Kiállítás a párizsi Magyar Intézetben
- 1959. II. Grand Prix International de la Peinture
- 1959. Díjnyertes képek kiállítása Amsterdamban
- 1961. „Párizs, Róma, Velence” címmel a Kultúrkapcsolatok
- 1961. Musée d'Art, Toulon
- 1961. I. Grand Prix International de la Peinture
- 1963. Peinture Lumiere (Picasso, Braque, Leger, csoporttal)
- 1965. Kiállítás a Ministère de l'Education National és France-Hongrie rendezésében, Poitiers
- 1966. Gyűjteményes kiállítás az Ernst Múzeumban, Budapest
- 1967. Galerie de Saxe, Párizs
- 1968. Munkácsy Múzeum, Békéscsaba

KRITIKÁK

Ruzicskay nem áll oda a természet egy-egy jelensége elé, hogy annak pontos mását adja, hanem rajzolja azt, ami átsuhan a lelkén, amit az életből kikapott, benne gondolatokat keltett, érzéseit felfokozza, a szívét meghatotta, szellemét izgatta... meglátta a láthatatlant. Meglátta halálos bizton-sággal. Ezért tudta olyan döbbenetes erővel kifejezni. Ez Ruzicskay művészetének titka.

Lázár Béla, 1934.

Ruzicskay csodálatos harmóniába foglalja össze a modern és a klasszikus hangot. Mert modern, – de nélküli a modern mesterek fogyatékoságait. És klasszikus anélkül, hogy az akadémizmus zsákutcájába kerülne, anélkül, hogy halott tradíciók kötnék. De ugyanakkor modern is – a technikai eljárások, a színkezelés tekintetében. Az ő piktúrájában a kompozíció, a gondolat és a szín szerves egészet képez. Ez a különös és a mai világunkban ritkán megtalált harmónia a reneszánsz karakterét támasztja fel, a művésznak azt a típusát, aki eszmét és anyagot mindig egyensúlyban tartott.

Octav Sulutiu, 1934.

Ha a művész csak szép dolgok alkotója, akkor Ruzicskay György sokkal több ennél: ember, aki a szépet arra használja fel, hogy az élet alapvető összefüggéseit érzékeltesse vele.

Salamon László, 1936.

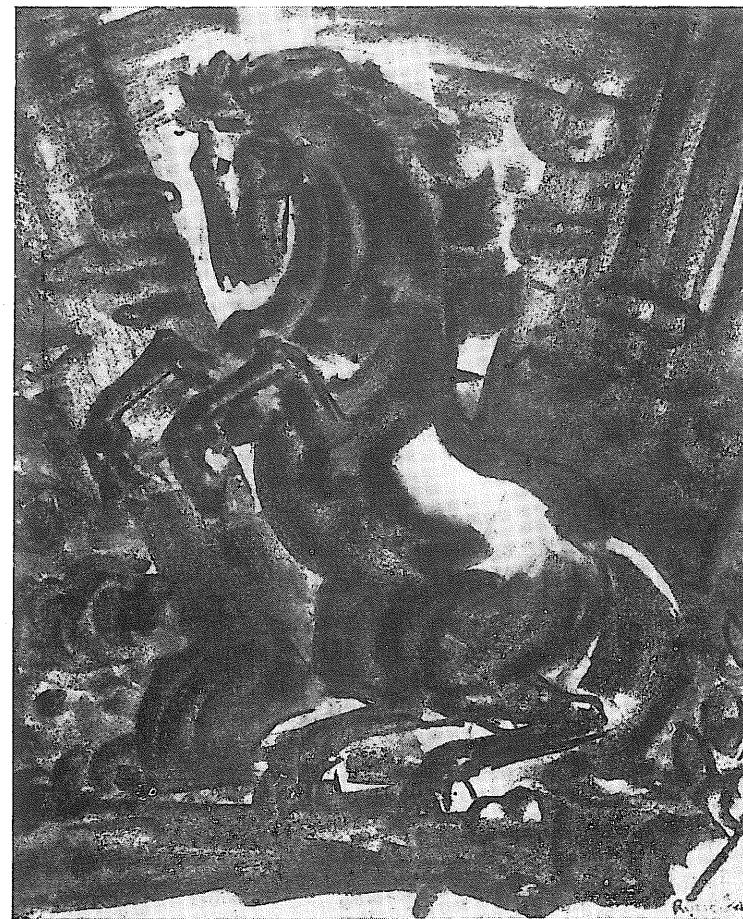
Ruzicskay György művészete egy kivételes tehetség megérzésével a jelent egy eljövendő, szebb, naposabb, életszere-több világ irányában vetíti és komor témáiban is egy magasabb harmónia szólal meg. Művészetének három pillére van: első, a teremtő munka világa, második: az emberi lélek problémái, a harmadik pillér: az a világ, amelyhez mindezek után jutott el a művész tájköltészetével.

Szerdahelyi Sándor, 1943.

Ruzicskay változatos gyűjteménye szerencsés beérkezését jelzi ennek a rendkívül kulturált, elmélyült tehetségű művésznak. Tiszta festőiségben fogant tájképei a formaadás és gazdag színrakás árnyalati finomságaival hának. Az egyéni mondanivaló eredeti kifejezését mindig természetes festői eszközökkel juttatja érvényre.

Kárpáti Aurél, 1943.

Hatalmas vásznakon és tenyéryi grafikától kezdve a pasztellen át a freskótervig és a monumentális pannoig végig éi valamennyi „műfajt” és „formai lehetőséget” az absztrakció tiszta formaművészetéből realizmusba lendül át, a belső parancsokra hallgató torzításával a legbelső lényeket hang-

Vitalitás

súlyozó expresszionizmusból átível a legnemesebb impreszcionista hagyományokig. Megtalálván a szintézist, mely egész életművének kulcsa.

Gál György Sándor, 1949.

Ruzicskay Györgynek, különös festői világa van. A lelket gyötrő társadalmi felelősség jól megfér benne a játékos, vidám, könnyed fantázia-csapongással. Mindkettő közös gyökérből táplálkozik: az élet és az emberek szeretetéből.

Dr. Fehér Zsuzsa, 1960.

Ruzicskay gondolatai, ezeken a csodálatos lapokon csatlakoznak azok mellé a nagy alkotók mellé, akik ugyanabban az időben, ugyanazon a fronton, ugyanolyan nagylelkűséggel harcoltak a háború ellen: Romain Rolland, Barbusse, Aragon, Jean Richard Bloch Masereel.

Jean Rollin, 1961.

Szarvas és Párizs, az Alföld és a nagyvilág. Ruzicskay György életében és képein végletek simulnak össze hallatlan egységben. Gyökeret eresztett itt is, ott is és a felszívott nedvekből úgy épül fel művészete, oly egységesen és mégis oly sokféleképp, mint a fa koronája, melynek minden levele más, egyéni, de mégis egyforma, mert az övé.

Horváth György, 1966.

A gyűjteményes kiállításban feltárul egy útiélményekben gazdag, az új benyomásokra líraian rezonáló művész érzékenységének színes világa. De megnyilvánul Ruzicskay Györgynek, a hazatérőnek, otthonát, szülőföldjét, tükrözni kívánó és a művészi sűrítés által robbanásra kész lendülete is. Ezt emelik látomásos erejűvé az úgynevezett bioolajok, amelyek a göcsörtös szarvasi fák formáiba sűrítik jelképesen az emberi sorsokat.

Murányi-Kovács Endre

Legújabbán egy rendkívül dekoratív, elbájolóan kedves műfajra talált, biofestészetnek és biocollágenak nevezi. Biofestményei sem nélkülözik a filozófáló jelképszerűséget, az élenkítő hatású biocolláge-okban pedig a szerves életet menti át a képzőművészetbe...

Dutka Mária, 1966.

Műveiben a tér és forma, forma és szín kiegyensúlyozott egységet alkotnak. Vonalak, formák, színek, foltok harmónikus ritmusban egyesülnek. Rajzai közül a már legendás „Képzletbeli utazás a történelemben” ragadja meg a szemlélőt. Ezek a miniatűrök csak úgy, mint a nagyobb alkotások, kitökéletesedett plasztika kvalitásról tanúskodnak, amelyeknek hatása alól nem tudjuk kivonni magunkat.

Amateur, 1967. Paris

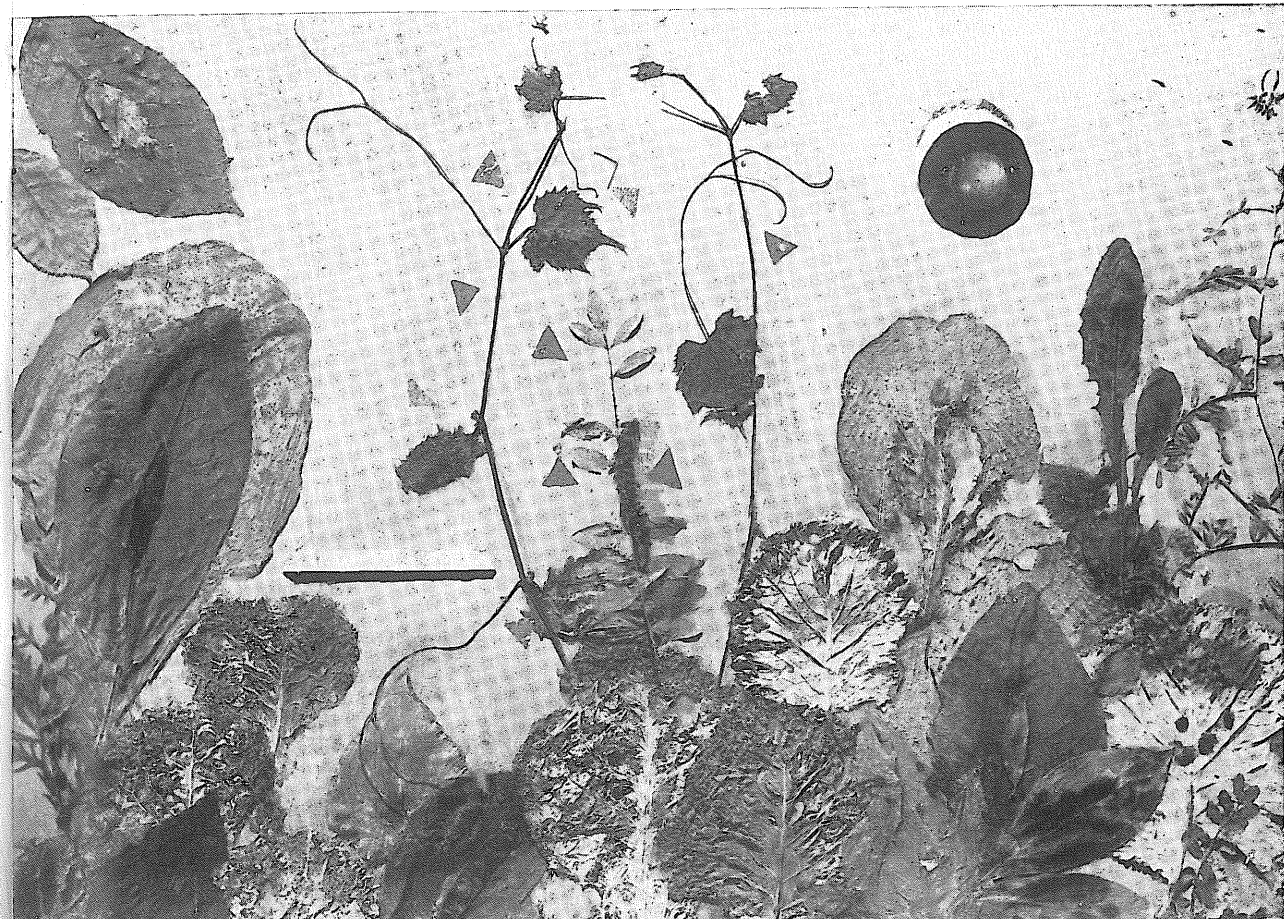
(“Cet artiste est l'un des meilleurs de notre époque”)
Ez a művész századunk egyik legjobbja!

André Salmon (Páris)

RUZICKSKAY GYÖRGY BIO-FESTÉSZETÉRŐL

„Ruzicskay bio-nak (bios – élet) nevezte el festői szemléletének új ágát. Szarvas növényi és természeti életdúságából fakad ez: de kifejezője a mai kor tudományos alapelveinek is: a bio tudománynak, a belső életerő formaképző erejének, amely világunkat, magunkat és körülöttünk mindent betölt. Egy formanyelv, amelyet kifejezetten innen az Alföldről, Szarvasról indított el Ruzicskay György”.

Baudelaire (A romlás virágai)

Bio-rajz

NÉHÁNY RUZICKAY BIO-KOMPOZÍCIÓ CÍME

Verlaine: Az ősz

E. A. Poe: A holló

Shakespeare: Szent-Ivánéji álom

Petőfi: Szülőföldem szép határa

Raoul Francé: Sejtek élete, Tisztelet Raoul Francénak

(Emlékezés Anyámra)

Baudelaire: A romlás virágai

Victor Hugo: Az éj, az éj, az éj...

Mozart: Requiem

Darwin: Küzdelem a létért

Ady: Héja-nász az avaron

Tessedik: Szarvasi akácok

Bartók: Cantata profána

Place de la Concorde

Velence

RUZICKAY NÉPRAJZI GYŰJTEMÉNY SZARVAS

Ruzicskay meg akarván menteni az enyészettől Szarvas népi életének emlékeit, a népművészeti, a paraszti munka eszközeit, szerszámait és általában azokat a tárgyakat, amelyekkel Szarvas népe évszázadokon át együtt élt, s ezeket a tárgyakat a szarvasi tanács által neki adományozott alkotóházban gyűjtötte össze: hogy így a jövő nemzedék számára megmaradjanak. Az elrendezésben Ruzicskay új szempontot alakított ki: a tárgyakat az élő környezetbe, lakásba helyezte, hogy így új értelmet kapjanak és állandóan megtekinthetők legyenek: ahogy ő nevezte el: lakó-múzeumot alakított ki.

Főbb tárgyak:

Szarvas vára, metszet	1685.
Szarvas felszabadítása a törököktől	1695.
Szarvasi céhpecsét	1818.
Faragott szék	1820.
Borotvatartó	1830.
Falióra	1840.
Szarvasi pénztárláda	1846.
Énekeskönyvek rézkötésben	1840–1850.
Borosüveg, csiszolt	1850.
„Munkácsy” láda, kb.	1857.
Tulipános láda	1858.
Szarvasi főkötők, 24 db.	1860–1908.
Rokka	1880.
Kancsó	1882.
Mángorló	1887.
Pásztorszék	1895.
Faragott baba	1890.
Bírói szék	1890.

Pipatórium, tányérok, fazekak, lámpák, kulacsok, Tessedik-féle Granárium záruk, kolompok, csobolyó, guzsaj, pásztorbot stb., kb. 450 darab.

NOTES BIBLIOGRAPHIQUES

György Ruzicskay, né à Szarvas en Hongrie, a fait ses études à l'Académie des Beaux-Arts de Munich et les a terminées en Italie et à Paris.

Dès 1927 il expose à plusieurs reprises à Budapest, puis de 1935–36 il édite trois albums: «En quête de l'amour» 108 lithographies, «Vers la lumière» 27 pages et un album de 8 lithographies: «La vie et la musique de Ferenc Liszt.» Par la suite, il commence à exposer à l'étranger: en Hollande à Amsterdam et à Utrecht, en 1942 il reçoit le Prix italien «Enit». Après des expositions à Budapest, en 1943 il obtient la «médaille d'or de l'Association Benczur.» En 1948 une biographie du peintre, illustrée de 136 reproductions de ses oeuvres, est éditée en Hongrie.

C'est en 1957 qu'il reprend ses expositions en France où il vient chaque année de Hongrie.

En 1957 il prend part à Paris l'exposition du Salon d'Automne. En même année il participe à l'exposition, intitulée «Les Grands et les Jeunes d'aujourd'hui», au Musée d'Art Moderne à Paris. En 1959 il remporte le 2e Grand Prix de dessins à l'exposition du Grand Prix International de Deauville. En même temps il expose à Paris la série de 100 dessins historiques intitulée «Voyages Imaginaires» et quelques paysages de Paris et compositions en couleur.

En 1959 il prend part à un concours international à Edinbourg où il gagne deux Prix. Les oeuvres primées seront exposées à Glasgow et à New-York.

Sa ville natale, Szarvas, lui a fait cadeau d'une maison qui se trouve au milieu du parc de la ville. Il y travaille et collectionne passionnément les objets de l'art populaire hongrois.

Après une exposition de Budapest, ayant pour titre «Paris, Rome, Venise», il retourne de nouveau en France et expose au Musée de Toulon. En 1961 il gagne le 1er Grand Prix International de la Peinture. En 1963 il participe à Vallauris à l'exposition «Peinture Lumière» ensemble avec Picasso, Braque, Leger etc.

En 1965 il est invité à faire une exposition à Poitiers dans le cadre du Ministère de l'Éducation Nationale.

En 1966 Ruzicskay a une exposition rétrospective au Musée Ernst à Budapest où il présente aussi son nouveau style: la biopeinture.

Sa dernière exposition a eu lieu à Paris à la Galerie de Saxe en 1967.

EXTRAITS DE PRESSE FRANÇAISE

«Cet artiste est l'un des meilleurs de notre époque/...»

André Salmon, 1961.

«La pensée de Ruzickay, dans ces pages admirables, rejoint celle des grands créateurs qui, à la même époque, luttèrent sur le même front avec la même générosité, contre la guerre: Romain Rolland, Barbusse, Aragon, Jean Richard Bloch, Masereel.»

Jean Rollin, 1961.

Boulevard Raspail